

Cuprins:

**Din comorile ortodoxiei: ÎNTÂMPINAREA DOMNULUI
TRADIȚII ȘI OBICEIURI DE SĂRBĂTOAREA ÎNTÂMPINĂRII DOMNULUI
PREDICĂ LA ÎNTÂMPINAREA DOMNULUI – PR. ILIE CLEOPA
Din viața parohiei**

DIN COMORILE ORTODOXIEI ÎNTÂMPINAREA DOMNULUI

Întâmpinarea Domnului este praznuită la 40 de zile de la nașterea lui Hristos, pe 2 februarie. Mantuitorul este dus la Templu de Fecioara Maria și dreptul Iosif pentru împlinirea Legii, care prevedea ca orice întâi născut de parte barbătească să fie afierosit lui Dumnezeu în a 40-a zi de la naștere. În acest moment se făcea și curățirea mamei. În Templu sunt întâmpinați de dreptul Simeon și prorocita Ana. Potrivit Tradiției, dreptul Simeon a făcut parte din traducătorii Pentateuhului din limba ebraică în greacă. În momentul în care a ajuns la textul "Iată Fecioara va lua în pantece și va naște fiu", a înlocuit termenul "fecioara" cu "femeie". Pentru necredința sa, Dumnezeu i-a făgăduit că nu o să moară până nu va vedea pe Mesia născut din Fecioara (Luca 2, 25-26).

Simeon, om al rugăciunii, reprezintă așteptarea împlinirii profetiilor. În momentul în care acesta îl ia în brațe pe Hristos, rosteste: "Acum slobozește (eliberează) pe robul Tau, Stăpâne, după cuvântul Tau, în pace, că văzura ochii mei mântuirea Ta, pe care ai gătit-o înaintea fetei tuturor popoarelor, lumina spre descoperirea neamurilor și slava poporului Tau, Israel" (Luca 2, 29-32). Simeon cere a fi eliberat nu pentru că era plictisit sau obsesat, ci pentru că era împlinit. Din cântările specifice acestei sărbători aflăm că el pleacă spre a vesti și mortilor că Fiul lui Dumnezeu S-a intrupat.

Parintele Teofil Paraian spune că "noi suntem mai avantajati decât dreptul Simeon, pentru că putem să-L primim pe Hristos în ființa noastră și să-L purtăm în noi nu numai câteva clipe, ci o viață întreagă și chiar o vesnicie întreagă".

Prorocita Ana simbolizează Legea și Proorocia, cele care se vor împlini în persoana lui Hristos.

Întâmpinarea Domnului - date istorice

Sărbătoarea Întâmpinării Domnului a fost introdusă la Roma de papa Gelasiu în anul 494. Astfel, a fost înlocuită străvechea sărbătoare pagână a Lupercaliilor, de la începutul lui februarie, când aveau loc și procesiuni în jurul orașului cu faclii aprinse, în onoarea zeului Pan, supranumit și Lupercus, adică ucigătorul lupilor sau ocrotitorul turmelor împotriva lupilor.

În Rasarit această sărbătoare s-a introdus în penultimul an al domniei împăratului Justin I (526), iar generalizarea ei s-a făcut în cursul secolului VI, începând din anul 534, când împăratul Justinian a schimbat data sărbătorii de la 14 februarie la 2 februarie (40 de zile socotite de la 25 decembrie, noua dată a sărbătorii Nasterii Domnului).

Întâmpinarea Domnului - pilda de a aduce pruncii la biserică, la 40 de zile după naștere

Intampinarea Domnului sau aducerea Lui spre inchinare a ramas ca pilda si la noi, ca indatorire a mamelor de a aduce pruncii la biserica, la patruzeci de zile dupa nastere, pentru molifta de curatirea lor si inchinarea pruncilor la sfintele icoane. Mama care a nascut vine in biserica si in numele familiei aduce pe noul-nascut ofranda lui Dumnezeu, inchinandu-l la altar.

Preotul insemneaza cu semnul sfintei cruci pe mama si pe prunc, apoi punand epitrahilul si mana dreapta pe capul mamei, dupa rostirea introducerii liturgice formata din binecuvantare, rugaciuni incepatoare si tropar (al zilei sau al intampinarii Domnului), citeste cele cinci molitfe din Aghiazmatar. Mama si pruncul inchipuie in acest moment pe Maica Domnului cu Iisus in brate in templul din Ierusalim. In rugaciunile rostite de preot se aminteste despre implinirea zilelor "curatirii" femeii lauze, fapt pentru care se cere dezlegare, dar se face si cuvenita referire la impartasirea mamei cu Sfintele Taine. In ce priveste pruncul, preotul se roaga ca Dumnezeu sa-l creasca, sa-l binecuvinteze si sa-l sfinteasca, randuindu-i dupa aceasta pregatire luminarea botezului. Despre Mantuitorul adus de Maica Domnului la templu ne spune Sfanta Evanghelie ca a fost purtat in brate de catre dreptul Simeon (cf. Luca II, 28). Prin analogie cu cele petrecute in Ierusalim in aceste clipe, se savarseste intreaga procesiune a intrarii in biserica, pana la asezarea pruncului in fata usilor imparatesti.

Rostind formula de imbisericire, preotul ia pruncul din fata usilor si intra cu el in biserica, zicand mai departe : "Intra-voi in casa Ta, inchina-ma-voi in biserica Ta cea sfanta !". Cu aceste cuvinte, pruncul este primit intre alesii lui Dumnezeu, in calitate de catehumen. In interiorul naosului, preotul iarasi rosteste: In mijlocul bisericii Te voi lauda!", amintind astfel de prezenta cetelor ingeresti. In cele din urma, apropiind pruncul de altar si inchinandu-l la icoanele imparatesti, preotul arata ca acesta a dobandit dreptul de a fi primit in el, in sensul de a deveni pe viitor "jertfa vie, sfanta, bine placuta lui Dumnezeu" (Rom. XII, 1). Pruncul de parte barbatesca se introduce spre inchinare si in interiorul sfantului altar. Ritul imbisericirii se incheie cu imnul eshatologic al dreptului Simeon: "Acum slobozeste pe robul Tau, Stapane...". Preotul aseaza pruncul jos pe solee, in fata usilor imparatesti, de unde este luat de catre mama dupa ce aceasta a facut trei inchinaciuni.

Intampinarea Domnului – obiceiuri

In credinta populara ziua de 2 februarie este cunoscuta sub denumirea de Ziua Ursului. Copiii erau unsi cu grasime de urs. Prin aceasta practica se credea ca puterea acestui animal era transferata asupra copiilor. Bolnavii de „sperietoare” erau tratati in aceasta zi prin afumare cu par de urs.

Se credea ca, daca in aceasta zi este soare, ursul iese din barlog si, vazandu-si umbra, se sperie si se retrage, prevestind astfel, prelungirea iernii cu inca 6 saptamani. Dimpotriva, daca in aceasta zi cerul este innorat, ursul nu-si poate vedea umbra si ramane afara, prevestind slabirea frigului si apropierea primaverii.

Intampinarea Domnului - in iconografie

Scenele care reprezinta ducerea Mantuitorului la templu, ni-L prezinta pe Hristos fie ca fiind purtat pe brate de Maica Sa, spre a fi oferit dreptului Simeon, fie tinut in brate de batranul Simeon. Pruncul nu este gol, ci imbracat. In spatele Maicii Domnului sta cucernic, dreptul Iosif, tinand intr-o colivie, doua turturele pe care le aduce la templu ca jertfa, dupa Legea mozaica. Prorocita Ana, cea care L-a slujit pe Dumnezeu in templu din tineretea ei "in post si in rugaciuni" (Lc. 2, 37), este redata in spatele dreptului Simeon, avand in brate pergamentul, pe care sta scris: "Pruncul a intarit cerul si pamantul".

Evangelia Intampinarii Domnului:

"Si cand s-au implinit zilele curatirii lor, dupa legea lui Moise, L-au adus pe Prunc la Ierusalim, ca sa-L puna inaintea Domnului, precum este scris in Legea Domnului, ca orice intai-nascut de parte barbatesca sa fie inchinat Domnului, si sa dea jertfa, precum s-a zis in Legea Domnului, o pereche de turturele sau doi pui de porumbel. Si iata era un om in Ierusalim, cu numele Simeon; si omul acesta era drept si temator de Dumnezeu, asteptand mangaierea lui Israel, si Duhul Sfânt era asupra lui. Si lui i se vestise de catre Duhul Sfânt ca nu va

vedea moartea până ce nu va vedea pe Hristosul Domnului. Și din indemnul Duhului a venit la templu; și când părinții au adus înăuntru pe Pruncul Iisus, ca să facă pentru El după obiceiul Legii, el L-a primit în brațele sale și a binecuvântat pe Dumnezeu și a zis: "Acum slobozește pe robul Tau, Stăpâne, după cuvântul Tau, în pace, ca ochii mei să vădă mântuirea Ta, pe care ai gătit-o înaintea feței tuturor popoarelor, lumina spre descoperirea neamurilor și slava poporului Tau Israel". Iar Iosif și mama Lui se mirau de ceea ce se vorbea despre Prunc. Și i-a binecuvântat Simeon și a zis către Maria, mama Lui: "Iată, Acesta este pus spre caderea și spre ridicarea multora din Israel și ca un semn care va stârni împotriviri și prin sufletul tău va trece sabie, ca să se descopere gândurile din multe inimi". Și era și Ana prorocita, fiica lui Fanuel, din seminția lui Aser, ajunsă la adanci bătrânețe și care trăsese cu barbatul ei șapte ani de la fecioria sa. Și ea era văduva, în vârsta de optzeci și patru de ani, și nu se depărta de templu, slujind noaptea și ziua în post și în rugăciuni. Și venind ea în acel ceas, lauda pe Dumnezeu și vorbea despre Prunc tuturor celor ce așteptau mântuire în Ierusalim." (Sf. Luca, 2,22-38)

Troparul Întâmpinării Domnului

Bucura-te cea plină de dar, Născătoare de Dumnezeu Fecioară, ca din tine a răsărit Soarele Dreptății, Hristos Dumnezeu nostru, luminând pe cei din întuneric: Veselește-te și tu, bătrânele drepte, cel ce ai primit în brațe pe slobozitorul sufletelor noastre. Cel ce ne-a daruit noua și învierea.

Adrian Cocosila

PREDICĂ LA ÎNTÂMPINAREA DOMNULUI – PR. ILIE CLEOPA Părinților și fraților și iubiți credincioși,

Iată care a fost istoria acestui praznic. Nichifor Calist, un istoric bizantin din secolul XIV, spune: Arhanghelul Gavriil s-a arătat sfântului și dreptului Simeon și i-a spus că nu va muri până ce nu va vedea pe Hristos Domnul.

Iar marele istoric Egesip descrie mai pe larg istoria acestui praznic, zicând: de la zidirea lumii și până la moartea lui Avraam au trecut 3.407. În vechime, adică de la Set până la Avraam, oamenii trăiau foarte mult, cum a trăit Adam 930 de ani, cum a trăit Matusalem 969 de ani, Set 812 ani și Eva 950. Dar după aceea, a început să scadă viața omului; înainte de potop, a zis Dumnezeu să fie anii omului 120, iar pentru cei drepti numărul acesta a fost întrecut. Pentru că îl vedem pe Avraam că trăiește 175 de ani. Deci de la Adam până la Avraam a scăzut viața omului cu 755 de ani. De la Avraam și până la împăratul Ptolemeu Filadelf, când trăia și Sfântul Simeon Bătrânul, au trecut 1700 ani (Prolog, februarie).

Și în timpul acestui împărat Ptolemeu, care trăiește cu 283 de ani înainte de venirea Domnului Dumnezeu și Mântuitorului nostru Iisus Hristos, s-a întâmplat un mare eveniment cu Sfânta Scriptură. Atunci s-a făcut traducerea ei din limba evreiască în cea elinească, numită Septuaginta, pentru că a fost tâlcuită de 70 de mari cărturari, pe care împăratul Ptolemeu Filadelf i-a pus să tâlcuiască Scriptura, deoarece evreii erau în robia lor. Și între acești 70 de bărbați care au tâlcuit Dumnezeiasca Scriptură a fost și Sfântul Simeon Bătrânul, care pe vremea aceea avea 77 de ani. Și s-a împărțit Biblia, după cum spune istoricul Egesip, în 70 de părți, iar fiecare cărturar și preot, care era pus la tâlcuirea Scripturii, avea o parte a ei. Deci unul tâlcuia Facerea, altul Ieșirea, altul Numerii, altul Deuteronomul și altul cărțile Regilor, și celelalte care urmează în Scriptură. Iar sfântului și dreptului Simeon (care, cum am spus, era bătrân de 77 de ani) i-a căzut să traducă pe Sfântul Prooroc Isaia, care vorbește de nașterea Mântuitorului din Fecioară. Și traducând el, a ajuns la locul unde Duhul Sfânt spune prin gura acestui prooroc: „Iată, Fecioara în pânțe va lua și va naște fiu și vor chema numele lui Emanuil” (Isaia 7, 14), care se tâlcuiește: „Cu noi este Dumnezeu”. Și acest om, cu toate că era sfânt și cărturar mare, când a auzit acest cuvânt din Scriptură, s-a îndoit: “Cum poate o fecioară să nască? Că fecioara nu poate să nască, fără numai femeia care a trăit cu bărbat, numai aceea poate să nască. Și și-a zis în mintea lui, ca om, că locul care s-a pus mai înainte de el în Scriptură nu e bun. Și și-a luat, fiindcă fiecare tâlcuia în cămăruța lui, exemplarele Scripturii, ce se

scriau atunci pe piele de vițel sau pe piele de ied. Și a luat Sfântul Simeon cuțit și a ras de pe membrană textul acela: „Iată, Fecioara în pânțece va lua...” și a scris după mintea lui altceva: „O tânără tăinuită de bărbatul său va lua în pânțece” (Cuvânt la Mineiul lui februarie). Câtă hulă era aici: dintr-o fecioară făcuse o femeie care a căzut pe ascuns de bărbatul ei! Și a scris așa, că i s-a părut lui că așa trebuie să fie: o tânără care fără știrea bărbatului a trăit cu altul poate să nască, măcar că nu-i femeia acelui bărbat, dar fecioară să nască nu se poate. Asta-i mintea omului, dar nu a lui Dumnezeu. Și fiindcă era seară, s-a dus să se odihnească. Și când a venit dimineața în camera sa, unde avea de lucru, a găsit scris din nou, mai frumos: „Iată, fecioara în pânțece va lua...”. Și s-a minunat întrebându-se: Cine a intrat noaptea asta la mine și mi-a șters sensul și a scris altfel decât am scris eu? Și a ras a doua oară de pe membrană cuvântul cel hotărât de Duhul Sfânt: „Iată, Fecioara...” și scris: „O tânără tăinuită de bărbatul său...”. Și a tradus mai departe, până seara, și atunci i-a zis gândul: „Lasă că am să încui cămara, am să pun lacăt, să vedem cine o să intre să mai poată șterge ceea ce am scris eu!”. Și s-a dus să se odihnească. Și când a venit, a treia zi, a găsit a doua oară, mai luminat și mai frumos: „Iată, Fecioara în pânțece va lua...”; și s-a speriat, căci știuse ușa încuiată, și și-a zis: „Cine a putut să șteargă acest text pe care l-am șters eu și să scrie iar cum era scris înainte?”. Și a îndrăznit și a treia oară să șteargă, și atunci l-a prins de mână Arhanghelul Gavriil, iar el a căzut cu cutremur la pământ: „Stai, Simeoane! Au ți se pare că acest lucru este cu neputință la Dumnezeu? Adică Dumnezeu, Care a făcut pe femeie din bărbat la început fără de bărbat – că Adam a născut femeie din coasta lui fără amestecare de femeie –, nu poate să scoată bărbat din fecioară fără de bărbat și fără să-și strice pecetea fecioriei ei? Deci, pentru că n-ai crezut cuvântul Domnului, care se va împlini la vremea lui, iată vei trăi și n-ai să mori până ce n-ai să vezi cu ochii tăi pe Hristosul Domnului și până n-ai să-l pipăi cu mâinile tale”. Și s-a dus Arhanghelul Gavriil de la dânsul. Și era Simeon atunci, cum v-am mai spus înainte, de 77 de ani.

Și de la faraonul Ptolemeu Filadelf și până la venirea Domnului au trecut 283 de ani. Aceștia și cu 77 fac la un loc 360 de ani. Atâta a trăit Simeon Bătrânul. Și era o spaimă în Ierusalim, că atâtea rânduri de oameni muriseră și lumea se minuna că omul acesta trăiește, nu după legile firii, ci după minunea lui Dumnezeu. Că el era legat și nu spunea la nimeni taina ce-a văzut-o. Dar toți cărturarii legii vechi știau că el trăiește de 360 de ani, într-un timp când nimeni n-a mai trăit atâta. Că v-am spus că de la Adam până la Avraam au scăzut 755 de ani din viața omului și a rămas Avraam cu 175 de ani. Și Isaac a trăit 182, iar Iacov 147 de ani. Iar de la Avraam până la David, timp de 839 de ani, a mai scăzut 100 de ani din viața omului și Duhul Sfânt a hotărât prin gura lui David: „Zilele anilor noștri sunt șaptezeci de ani; iar de vor fi în putere, optzeci de ani...” (Psalmii 89, 10-11). Va să zică Sfântul Simeon Bătrânul trăiește după ce Duhul Sfânt a hotărât prin gura lui David să trăiască oamenii 70 de ani, iar de vor fi în putere, 80. Și după alcătuirea firii, unii din ei trăiesc și astăzi până la 130-140, dar mai mult nu. Deci minune mare era să vezi un om de 360 de ani, în timpul de la David până la Hristos, împăratul Ptolemeu trăind cam la 600 de ani după David! Și iată cum a luat ființă, praznicul de astăzi. Acestui Sfânt Simeon, pe care l-a legat Dumnezeu prin graiul Arhanghelului Gavriil să nu moară până ce nu va vedea pe Hristosul Domnului, îi spuneau la Templul din Ierusalim, și cărturarii, și arhierii, “Simeon cel fără de moarte”, pentru că ei credeau că nu va mai muri. Și-l întrebau: “Până când ai să trăiești tu?”. Iar el spunea: “Până când va voi Domnul”. Dar nu spunea taina, că l-a legat pe el Domnul.

Iar când a venit Prea Sfântul nostru Dumnezeu cu trup, Cel Ce s-a născut din Prea Curata Fecioară Maria, la 40 de zile în biserică, după rânduiala legii evreiești, să aducă jertfă de curățire două turturele sau doi pui de porumb, acest om sfânt și drept – căci spune Evanghelia de azi că era drept și temător de Dumnezeu – a venit în biserică, îndemnat fiind de Duhul. Duhul Sfânt i-a zis lui Simeon: “Bătrâne care ești legat de ciolanele astea vechi, du-te acum în biserică și vezi pe Acela despre Care, cu 283 de ani în urmă, nu credeai că se va naște din Fecioară! Du-te și-L vezi, du-te și-L ia în brațe, și te dezleagă de la Dânsul, că El te-a legat, prin Arhanghelul Gavriil!”. Și s-a dus Simeon în Templul lui Solomon. Acolo erau mii de evrei cu prunci de 40 de zile pentru curățire. Dar venind bătrânul Simeon, gârbov și foarte plecat, cu vederea și auzul slăbite, s-a făcut de unde era Maica Domnului – între atâtea mii de femei și bărbați – o rază de lumină ca soarele. Și pe acea rază de lumină el a mers până la Maica Domnului. Iar Mântuitorul strălucea în brațele Maicii Domnului ca fulgerul. Și când L-a văzut bătrânul Simeon, L-a luat în brațe și cu lacrimi a spus: „Acum slobozește pe robul Tău, Stăpâne, după Cuvântul Tău în pace”, adică acum dă-mi, Doamne, drumul să mă duc cu liniște în cealaltă lume, „că văzură ochii

mei mântuirea Ta”. Căci Tu ai venit să mântuiești lumea, „că văzură ochii mei mântuirea Ta, pe care ai gătit-o înaintea feții tuturor popoarelor...”. Auzi, n-ai venit să mântuiești numai pe evrei, ci pe toate popoarele lumii! Și a mai zis: „... lumină spre descoperirea neamurilor”; adică prin acest Prunc se va descoperi lumina la toate popoarele pământului. Și la urmă a zis: „... și slavă poporului tău Israil”, pentru că după trup Mântuitorul se trage din neamul lui David și al lui Avraam, deci din neamul evreiesc. Și este slavă pentru poporul acela. Și zicând aceasta, bătrânul s-a risipit acolo în biserică. Și osemintele lui le-au îngropat lângă biserică și le-a adus împăratul roman mai târziu la Constantinopol.

Iubiți credincioși, așa s-a întâmplat Întâmpinarea Domnului. Dar oare de ce femeile veneau la 40 de zile în biserică, să aducă jertfă de curățire lui Dumnezeu? Oare există legea aceasta și în legea darului? Da, există, pentru că în legea veche a spus Moise în Levitic (cap. al XII-lea): „Toată femeia care va zămisli și va naște... necurată este”; până la 40 de zile să nu se culce cu bărbatul său și la 40 de zile să aducă pruncul să-l îmbisericească în biserică, să i se facă aghiasmă și să aducă jertfă de curățire lui Dumnezeu, și apoi poate să intre în biserică. Așa era în legea veche și această rânduială s-a pus în legea darului la fel. Dar oare se păzește în legea darului? Ne-a venit la ureche că nu. Ne-a venit la spovedanie și ni s-a spus că bărbații n-au răbdare și femeile n-au ce face și nu păzesc curățenia până la 40 de zile. Și aceasta e mare păcat. Pentru că copiii care se nasc din aceste amestecări, dacă bărbatul se împreună cu soția până ea nu se curățește, se nasc orbi, rahitici, cu oasele moi și cu nici un fel de fericire în viață. E o pedeapsă a lui Dumnezeu că n-au înfrânare nici măcar șase săptămâni, până se curățește femeia de urmele nașterii ei. Deci luați aminte de la praznicul Întâmpinării și aduceți-vă aminte să nu vă ispитеască satana ca să nu păziți curățenia după copiii dumneavoastră, că veți fi sub blestem și veți avea pagube și scârbe în viața aceasta, iar dincolo – munca cea veșnică. Că și legea căsătoriei are o măsură de curățenie. Nu dezlegați frâul – nici bărbatul, nici femeia – ca dobitoacele, măcar că și acelea au rânduiala lor. Cât timp femeia este în timpul necurăției ei, bărbatul n-are voie să se culce cu dânsa; la fel timp de 40 de zile după naștere, cât este în curățenie, n-are voie; nici în sărbători, nici în posturi, în duminici și așa mai departe. E o măsură de curățenie pentru toți, și dacă nu e păstrată, din mocirla asta ne ducem în fundul iadului.

Dar oare de ce trebuie să aducă doi pui de porumb, iar cei mai bogați un miel fără meteahnă, adică nici schiop, nici chior, nici cu vreo altă meteahnă în trup? Acesta era simbolul lui Hristos celui desăvârșit, Mielul lui Dumnezeu. Și simbolul desăvârșirii jertfei noastre, adusă lui Dumnezeu, care trebuie să fie curată, nu întinată de furțișaguri, sau de alte păcate. Iar cel mai sărac aducea jertfă două turturele sau doi pui de porumb. De ce se aducea jertfă de către cei săraci porumbelul? Pentru că porumbelul este o pasăre care foarte mult iubește pe soția sa, și soția pe el. Mare dragoste este între porumbei. Așa trebuie să trăiască soțul cu soția, în mare unire, în mare dragoste, în mare blândețe. Că zice Hristos: „Fiți înțelepți ca șerpii și blânzi ca porumbeii!”. Și ce mai face porumbelul, chiar și cel sălbatic din pădure, și turturica? Dacă i-a murit soțul, până la sfârșitul vieții el nu se mai însoțește. Tot așa și turturica. De aceea spune Sfântul Efrem despre călugări: „Pentru ce oare, monahe, cu turturica cea văduvă te-a asemănat pe tine proorocul, care niciodată soție nu mai caută, și se ține în văi și în pustie, căutându-și liniștea? Așa trebuie să fie călugărul: pururea fără căsătorie, pururea căutând pe Hristos”. Așa face și porumbelul sălbatic: după ce i-a murit soția, el zboară prin munți, pe dealuri, prin poiene, prin văi, și plânge după soția lui. Dar nu se mai căsătorește cu alta, și niciodată nu stă pe cracă verde, ci totdeauna pe cracă uscată. Eram cu oile – că eu am fost cioban la munte – acum vreo zece ani și pe piciorul unui deal pândeam niște porumbei sălbatici. Poate erau și aceia stingheri, că de câte ori veneau, stăteau pe vârful unui mesteacăn uscat. Și mă minunam de ce stau pe cel uscat, când tot codrul e verde! Iată de ce stau pe pom uscat: aceasta este o taină și un simbol. Căci spune Marele Vasile că din toate zidirile lui Dumnezeu pururea ne învățăm cele ale înțelepciunii. Căci toată lumea aceasta simțită și văzută este școala sufletelor celor cuvântătoare. Știți de ce nu stă porumbelul și turturica pe lemn verde după ce i-a murit soțul? Lemnul verde e simbolul dulcetrii omenești, căci ceea ce-i verde și sănătos trăiește în îndulcirea veacului de acum, iar lemnul uscat e simbolul că femeia, după ce i-a murit bărbatul, nu se mai îndulcește cu alt soț. Să stea pe ramură uscată! Acesta e simbolul uscăciunii, al foamei, al setei, al chinului, al trudei – așa spun dumnezeieștii Părinți. Porumbelul care stă pe lemn uscat ne arată nouă să ne uscăm cu postul, cu lacrimile, cu umilința, cu foamea și cu setea. Femeia căreia i-a murit bărbatul să plângă, să se roage, să ducă o viață curată și cinstită, și de foarte mare fericire se va învrednici dacă va rămâne așa până la

sfârșitul vieții ei. Iar dacă nu poate, atunci după îngăduința marelui Pavel, poate să se mărite, dar mai bine este dacă rămâne nemăritată și petrece în post, în rugăciune, în foame și în sete, în trudă și în osteneală, plângând nu după mirele ce l-a avut, ci după Hristos; după Acela să suspine, după Acela să plângă, că trebuie din nou să fie cu Acela cu Care s-a împreunat la botez, ca Acela să ne ducă pe noi nu la unirea cea trupească, ci la cea duhovnicească și la bucuria cea fără de margini din ceruri.

Iubiți credincioși, dar de ce spune oare evanghelia de astăzi că bătrânul Simeon a blagoslovit pe dreptul Iosif și pe Maica Domnului? După unii istorici, el a fost preot al legii vechi; alții zic că nu, ci a fost un om drept, bătrân și sfânt. Dar mai târziu el s-a arătat oarecărora dintre sfinții îmbrăcat preoțește, după rânduiala legii vechi, și cu un toiag verde în mână, încredințând că a fost preot. Dar pe cine blagoslovește Simeon? Pe Maica Domnului și pe Pruncul pe Care-L ține în brațe. Vedeți smerenia lui Hristos? Vedeți bunătatea Lui cea fără de margini? Se lasă blagoslovit de un om drept. Cel Ce blagoslovește toate popoarele pământului și toate țarinile, și toate viile, și toate moșiile, și toate viețuitoarele din apă, din aer și de pe uscat, Se lasă blagoslovit de un om, care avea darul preoției. Vedeți cât de mare e preoția? Duhul Sfânt dă preoția preotului, dar ne învață că și Însuși Dumnezeu S-a smerit ca să fie binecuvântat de preot, de dreptul Simeon. Astăzi, Dumnezeu Cuvântul, Care a făcut cerul și pământul, vine, Se face prunc întru smerenie și blândețe și, tăcând, Se lasă binecuvântat de un preot al legii vechi. Dar atunci cu cât e mai mare un preot al legii darului? N-am vreme să vă spun. Iar dumneavoastră, când treceți pe lângă un preot, poate nici bună-ziuă nu-i ziceți. Vai de cel ce face așa! Să știți dumneavoastră că arhieriei și preoții în lumea aceasta sunt izvoarele binecuvântării. Deci fericit, de trei ori fericit este acela care dorește pururea să fie blagoslovit de arhieru și de preot! Când treci pe lângă un preot, chiar dacă este departe, ia-ți căciula din cap, du-te și zi: „Blagoslovește-mă, părinte sfinte!” Căci zice dumnezeiescul Gură-de-Aur: „a preotului este numai a deschide gura și darul le lucrează pe toate”. Și mai zice același: „Sfântă este limba preotului și preasfântă este gura lui”. Și când te-ai dus la el și te-a binecuvântat, Domnul te-a umplut de toată blagoslovenia Duhului Sfânt, că nu el blagoslovește, cu Duhul Sfânt cu Care este îmbrăcat. Iată ce pildă ne-a dat Mântuitorul la sârbătoarea de astăzi. El, Care blagoslovește pe toți Sfinții și Arhieriei, și pe toți Sfinții Îngeri, Se blagoslovește pe pământ de la un preot? De un bătrân cinstit? Și apoi, pe cine ține Sfântul Simeon în brațe? Pe un prunc. Dar cine era pruncul Acesta? Acesta este Cel ce ține în cumpănă și în brațele Sale cerul și pământul, și toate cerurile cerurilor și toate văzduhurile, și noianurile, și vânturile, și munții, și toate cetele de sus, și toată zidirea cea de jos; și acum vine cu atâta smerenie ca să-L țină în brațe un bătrân slab, care a așteptat cu suspin și cu umilință 360 de ani venirea Lui. Iată bunătatea și mila lui Dumnezeu până unde se coboară, că vrea să fie binecuvântat de om, vrea să fie purtat de om, în nemărginita Lui dragoste, ca și noi la vreme să dorim blagoslovenia Lui și să-L purtăm pe Dumnezeu. Dar oare nu-L purtăm și noi pe Iisus Hristos? Oare numai bătrânul Simeon L-a purtat? Doamne ferește! Noi Îl purtăm mai mult decât Sfântul Simeon. Sufletul omului are chipul și asemănarea lui Dumnezeu, căci are minte, gând și cuvânt. Minte noastră, sufletul nostru sunt chipul și asemănarea lui Dumnezeu, Care stă în minte și în inimă, și S-a vărsat în toată firea trupului ca focul prin fier, cum arată dumnezeiescul Ioan Damaschin. Deci fiecare creștin, care s-a scaldat în biserică și s-a îmbrăcat cu Hristos, după cum cântă biserică: „Câți în Hristos v-ați botezat, în Hristos v-ați îmbrăcat, Aliluia!”, poartă pe Hristos în el. De aceea ne chemăm toți creștini, că purtăm pe Hristos în noi, avem pe Dumnezeu Cuvântul și pe toată Sfânta Treime cu noi. Sfântul Simeon L-a purtat în brațe, iar noi Îl purtăm pururea pe Hristos în inimă și în minte. Toți suntem purtători de Dumnezeu, după cum a spus Sfântul Ignatie, căci când l-a întrebat împăratul Traian: „Dar de ce te chemi tu așa, Teoforul? (adică „purtător de Dumnezeu”), el i-a spus: „Nu te nedumeri, Împărate! Mă numesc Teofor pentru că port pe Dumnezeu în mine; căci toți creștinii care s-au botezat poartă pe Dumnezeu în ei”.

Deci, frații mei, dacă purtăm pe Dumnezeu în noi și dacă acesta este adevărul și nimeni nu poate să-l tăgăduiască, atunci cum trebuie să fie purtările noastre, cum trebuie să fie gândurile noastre, cum trebuie să fie cuvintele noastre, ce fel de mișcări trebuie să facem? Oare ce nu știe Dumnezeu, Care este în noi și pe Care Îl purtăm până la moarte? Ce nu știe El din viața noastră? Căci i-a spus lui Iov: „Oare cine este cel ce ascunde de la Mine sfatul?”. Care sfat? Sfatul inimilor. Despre aceasta a proorocit bătrânul Simeon. Căci după ce a spus cele de mai sus, a zis Maicii Domnului: „Iată, Acesta este pus spre căderea și spre ridicarea multora din Israel” (Luca 2,

34). Care e căderea, care e ridicarea prin Hristos? Toți care Îl hulesc vor cădea de la Dânsul, căci de bună voie se desprind de dragostea Lui. Și-apoi, ce i-a mai proorocit Maicii Domnului? „Și prin sufletul tău va trece sabie”. Când a trecut sabia prin inima Maicii Domnului? La Sfintele Patimi. Maica Domnului a născut după legea firii, dar în același timp mai presus de fire, căci n-a avut dureri. Dar durerea pe care trebuia să o aibă la naștere a avut-o la sfintele și preainfricoșatele Patimi, când a văzut pe Mântuitorul răstignit, de a suferit nenumărate chinuri și a murit. Deci a trecut sabia prin inima ei nu la naștere, pentru că n-a cunoscut ea vreodată bărbat și de aceea a născut fără durere. Dar durerea de la naștere a trebuit s-o aibă la patima Domnului, ca să fie părtașă a patimilor și suferințelor Lui. Iubiți credincioși, luați seama: Hristos a venit spre surpare și stăvilire. Toți care se împotrivesc, toți care hulesc, toți care defaimă poruncile Lui vor cădea de la El. Și toți care caută să-L iubească din toată inima și să facă poruncile Lui se vor ridica prin dragostea Lui la locașurile mai presus de ceruri.

V-am spus aceste puține, la praznicul de azi, ca să nu îngreuez auzul dumneavoastră, că multe sunt care îmi vin în minte. Vă spun numai atâta: țineți minte femeilor, de la praznicul acesta, să păziți curățenia după copii până la 40 de zile. Dacă una rămâne văduvă, să stea pe lemn uscat, ca porumbița cea sălbatică, adică să petreacă în post, în rugăciune, în foame, în sete, și să suspine după Mirele Cel ceresc, după Hristos, Care ne-a logodit pe noi cu Sine prin botez. Iar dacă nu se va putea înfrâna și se va căsători, să se căsătorească cu un bărbat creștin, care n-a mai lăsat o soție încurcată, și să aibă cununie. Dar cununia nu se mai pune a doua oară pe capul celor ce se cunună, după rânduiala Sfinților Părinți. Apoi, să dorim binecuvântarea preoților și arhierilor. Până veți rămâne în viața aceasta, să doriți blagoslovenia slujitorilor Bisericii, pentru că Însuși Dumnezeu S-a pogorât de sus, ca să fie blagoslovit de un sfânt preot al legii celei vechi.

Dar să vă mai spun ceva: să nu bolți de îndoială. Niciodată nu am putea vorbi mai mult de îndoială ca astăzi, dar nu-i vreme. De ce a suferit Sfântul Simeon Bătrânul 283 de ani, câți au fost de la faraonul Ptolemeu Filadelf până la Hristos? Pentru că s-a îndoit. N-a crezut că Hristos se poate naște dintr-o fecioară. Și i-a dat Dumnezeu canon să mai trăiască 283 de ani, ca să vadă pe Cel născut din Fecioară. Așa s-a îndoit Avraam. Căci când i-a zis Domnul: „Eu sunt Domnul, Care te-a scos din Urul Caldeii, ca să-ți dau pământul acesta de moștenire... a zis Avraam: «Stăpâne Doamne, pe ce voi cunoaște că-l voi moșteni?». Atunci a zis Domnul către Avraam: «Să știi bine că urmașii tăi vor fi pribegi în pământ străin, unde vor fi robiți și apăsăți patru sute de ani»” (Facerea 15, 7-13). Dar a stat în robie 430 de ani. De aceea a întrebat Moise: de ce, Doamne, a depășit cei 400 de ani, că s-au împlinit anii. Și a zis Dumnezeu: anii s-au împlinit, dar păcatele poporului, nu. Deci, în loc de 400 de ani, le-a dat canon de stat în robie 430 de ani. De ce n-a murit Moise în pământul făgăduinței, ci a murit la muntele Nebo? Căci Moise, care a condus poporul acela, a fost cel mai blând om de pe fața pământului, cum se spune la Numeri: „Moise însă era omul cel mai blând dintre toți oamenii de pe pământ” (Numerii 12, 3). Pentru o greșală nu a intrat în pământul făgăduinței, pentru o greșală l-a pedepsit Dumnezeu să nu treacă Iordanul: pentru că s-a îndoit la stâncă Rafidim. Că Dumnezeu i-a spus: „Ia toiagul și adună obște, tu și Aaron, fratele tău, și grați stâncii înaintea lor și ea vă va da apă; și le veți scoate apă din stâncă și veți adăpa obștea și dobitoacele ei. A luat deci Moise toiagul din fața Domnului, cum poruncise Domnul. Și au adunat Moise și Aaron obștea la stâncă și a zis către obște: «Ascultați, îndărătnicilor, au doară din stâncă aceasta vă vom scoate apă?»” Apoi și-a ridicat Moise mâna și a lovit în stâncă cu toiagul său de două ori, și a ieșit apă multă, și a băut obștea și dobitoacele ei. Atunci a zis Domnul către Moise și Aaron: «Pentru că nu M-ați crezut, ca să arătați sfințenia Mea înaintea ochilor fiilor lui Israel, de aceea nu veți duce voi adunarea aceasta în pământul pe care am să i-l dau»” (Numerii 20, 8-12). Pentru îndoiala aceasta Moise n-a văzut pământul făgăduinței. Așa s-a îndoit și Toma la Învierea lui Hristos și a trebuit să fie muștrat oarecum de Hristos: „Fiindcă M-ai văzut, Tomo, ai crezut; ferice de cei ce n-au văzut și au crezut!”. Hristos a pus astfel fericirea a zecea după Înviere, ca să întărească credința celor ce nu văd și cred, precum suntem noi și cum trebuie să fie toți creștinii până la sfârșit. Ce spune Apostolul Iacov: „Bărbatul îndoielnic este nestatornic în toate căile sale” (Iacov 1, 8). Omul îndoielnic care zice: “Oare este, sau nu este Dumnezeu? Oare este iad sau nu este?”, acela este ca un nor pe care îl poartă satana cum vrea, căci el nu crede cu fermitate, cu tărie, în existența lui Dumnezeu. De aceea satana îl duce oriunde.

Hristos Domnul - Lumina Cea Adevărată FEBRUARIE – 2014

<http://biserica-soborul maicii domnului crestin ortodox.ro>

Revistă Ortodoxă Editată de Parohia „Soborul Maicii Domnului și Sfântul Nicodim de la Tismana”

STR. VASILE GOLDIS NR.1

Să vă dau o pildă. A venit un moșneag deunăzi și a zis: “Părinte, iată ce am văzut la restaurant în ziua de Sfântul Vasile. Vor merge toți aceia în iad? Eu cred că nu vor merge toți”. I-am răspuns: “Nu crezi dumneata, dar Duhul Sfânt ne spune în psalmi, prin gura Sfântului Prooroc David: Că Tu ești Dumnezeu care nu voiești fărădelegea, nici va locui lângă Tine cel ce viclenește. Nu vor sta călcătorii de lege în preajma ochilor Tăi. Urât-ai pe toți cei ce lucrează fărădelege (Psalmii 5, 4-5). Nu crezi dumneata că Dumnezeu nu-i pătaș la fărădelegile noastre? Ce spune Scriptura? Pentru ce ai așezat așezământul de lege al Meu prin gura ta, iar tu ai urât învățătura și ai lepădat cuvintele mele înapoia ta? (Psalmii 40, 17-18). Și mai zice în psalmi: “Pune-voi fărădelegea ta înaintea ta și te voi mustra.” Iar Hristos a spus: “Intrați pe poarta cea strâmtă, că largă este poarta și lată este calea care duce la pieire și mulți sunt cei care o află. Și strâmtă este poarta și îngustă calea care duce la viață și puțini sunt care o află.” (Matei 7, 13-14). Deci nu te mira că merg mulți la joc sau că cei care merg la bine pe cărarea cea strâmtă sunt puțini”. Tot lucrul bun este rar.

Deci nu vă îndoiiți de cuvintele Mântuitorului. Nu sta la îndoială când e vorba de a împlini porunca lui Hristos și de a te feri de păcate. Dacă n-a cruțat Dumnezeu pe Avraam și pe Moise pentru îndoială, dacă nu l-a cruțat pe Toma și pe alții care s-au îndoit, nu ne va cruța nici pe noi. Aceia au fost sfinți, le-a dat astfel de pedeapsă ca să nu se muncească veșnic, dar noi, dacă vom trăi în îndoială, vom avea nu numai pedeapsa lui Simeon, ci vom avea pedeapsa veșnică. Pe el l-a pedepsit pe merit să nu moară, până nu-l va vedea pe Hristos Domnul, dar noi, de nu vom crede că avem pe Hristos în noi și că El trăiește în noi și știe cuvintele noastre, și gândurile noastre, și faptele noastre, atunci munciți vom fi în vecii vecilor. Mântuitorul Hristos și Prea Curata lui Maică să ne ajute tuturor, să nu uităm că Îl purtăm în toată vremea în noi, că El știe toate gândurile noastre. Amin!

(2 februarie 1968)

Din viața parohiei

Hristos Domnul - Lumina Cea Adevărată FEBRUARIE – 2014

<http://biserica-soborul maicii domnului crestin ortodox.ro>

Revistă Ortodoxă Editată de Parohia „Soborul Maicii Domnului si Sfantul Nicodim de la Tismana”

STR. VASILE GOLDIS NR..1

